Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Na današnji dan u četničkoj zasjedi ubijeno 11 hrvatskih branitelja na Papuku.

Mario Strinavić · Monday, December 2nd, 2019

U listopadu i studenom 1991. godine helikopterskim desantom posade JNA napustile su relejne odašiljače na Papuku i Dilj gori. Prethodno su uništile sve što je bilo moguće od razbijenog uništenog vatrom do polijevanja sve kompletne tehnike u unutar centra s pjenom protupožarnih aparata. Kako bi osposobili barem dio opreme u Slavoniju odlaze Anđelko Tule i Tomislav Vužić-Mohenski, pripadnici 40. pukovnije veze HV-a iz Samobora. Tako su nekoliko dana, svakodnevno, u pratnji pripadnika 123. požeške brigade Hrvatske vojske išli na Papuk kako bi otklonili kvar na relejnim uređajima.
Dana 2. prosinca 1991. godine upali su neprijateljsku zasjedu koju su postavili pripadnici srpskih paravojnih snaga koji su se popeli iz smjera Slatinskog Drenovca. Uz Tomislava i Anđelka stradala su sedmorica pripadnika 123. brigade – Davor Dragić, Branko Peći, Tomo Perić, Damir Pišmiš, Tomislav Pranjković, Vinko Tomašević i Ivica Zlomislić. U „Bazi“ su se tada nalazili Tade Nikić i dozapovjednik 1. bojne Jozo Koutni. Oni su najvjerojatnije, nakon što su čuli pucnjavu, krenuli prema mjestu zasjede no i oni su ubijeni. Svoja sjećanja na taj dan podijelio je zapovjednik izviđačko-diverzantske desetine 123. brigade HV, Josip Širić:

„Dana 2. prosinca 1991. u zasjedi koju su postavili četnici iz Slatinskog Drenovca na mučki i svirep način ubijeno je 11 hrvatskih branitelja, a u pucnjavi koja se tada dogodila u zapovjedništvo brigade dojavili su brigadni izviđači. Nakon te dojave dobili smo zapovijed da krenemo prema bazi i provjerimo što se gore događa. U vojarni se tada okupilo oko 40 hrvatskih branitelja, te smo sjeli u vozila i krenuli put baze. Nakon 40-ak minuta stigli smo u podnožje Papuka, izašli iz vozila i krenuli lijevom i desnom stranom ceste prema mjestu odakle se čula pucnjava. Nakon dugog i opreznog hodanja došli smo do mjesta četničke zasjede gdje su nas čekali brigadni izviđači, a na tom mjestu nalazila su se tijela naših mrtvih suboraca koji su bili izrešetani i neki od njih spaljeni jer je na njih pucano iz protuoklopnog oružja, a takvo što nitko nije mogao preživjeti. Ostali smo zatečeni i šokirani viđenim. Nakon nekoliko trenutaka, počeli smo obilaziti cijelo mjesto postavljene zasjede i procijenili po tragovima koje smo vidjeli u snijegu i ostacima hrane, da je u zasjedi sudjelovalo 20-25 četnika koji su točno čekali da naiđe ta kolona, jer je taj dan trebala ići smjena na bazu, ali nije išla već samo tih 9 hrvatskih branitelja.
Na samom mjestu zasjede jedini hrvatski branitelj koji je uspio uzvratiti vatru bio je vojni policajac Vinko Tomašević, koji je tada bio ranjen, a i njega smo našli 50-ak

metara dalje, gdje su i njega ubili na svirep način.
Većina hrvatskih branitelja koji su došli s nama na mjesto postavljene zasjede bila je prestrašena viđenim jer nikad takvo što u životu nisu vidjeli. Nakon početnog šoka, izvijestio sam putem radio veze zapovjedništvo brigade o zatečenom stanju i u dogovoru s njim, odlučili smo krenuti prema bazi koja je bila udaljena od mjesta zasjede 6-7 kilometara, jer se tamo nalazio jedan naš vod- zapovjednik voda osiguranja baze bio je Milan Cavrić, satnik u mirovini. Mi tada nismo znali jesu li četnici zauzeli bazu i jesu li naši suborci živi jer putem veze nismo mogli uspostaviti kontakt s njima. Jedan dio hrvatskih branitelja ostavili smo na mjestu prve zasjede, da čuvaju poginule suborce, a mi ostali smo krenuli prema bazi neznajući što nas gore čeka. Nakon dugog i sporog hodanja, kad je već polako počeo padati mrak, stigli smo u podnožje baze Papuk tj. na križanje ceste gdje put lijevo vodi prema Slatinskom Drenovcu, a ravno prema bazi Papuk. Tada su na desnoj strani ceste pripadnici diverzantske desetine Damir Soldo, Milan Martić, Ivica Kordić i Miroslav Žilić vidjeli vozilo zastavu GTL 55 i u njoj našli ubijene Jozu Koutnija i Tadu Nikića, koji su isto ubijeni na mučki zvjerski način, jer je i na njih pucano iz protuoklopnog sredstva – zolje. Tada sam ponovo pokušao putem veze uspostaviti kontakt sa zapovjednikom Milanom Cavrićem koji se nalazio na bazi Papuk, ali kako nisam uspio, odlučili smo se vratiti nazad jer nismo imali saznanja tko se u tom trenutku nalazi na bazi, a i već je bio pao mrak i bilo je rizično i opasno krenuti dalje. Kad smo se vratili do mjesta prve zasjede, pokupili smo naše mrtve suborce, uzeli smo sva vozila koja su bila u voznom stanju i krenuli nazad prema vojarni u Požegi. Putem prema Požegi smo saznali da su naši suborci na bazi ipak svi živi i da baza ipak nije zauzeta od strane četnika.“

Autor teksta – Borna Marinić

M.S.

This entry was posted on Monday, December 2nd, 2019 at 8:48 pm and is filed under Domoljublje You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.